

Oče. Dà, dà, ljubi moj Slavko. Človek se jih ne more nagledati in čim bolj je gledamo, tem bolj se nam zdi, kakor da bi govorile z nami, ubogimi ljudmi.

Slavko. Oh, oče! Meni se vedno dozdeva, kakor da bi me klicale góri k sebi, zdí se mi, kakor da bi bil užé nekđaj góri pri njih, in bi si zopet želel tja góri k njim priti.

Oče. Ali želiš to? Rad ti verjamem. Saj si vsi ljudje na zemlji želimo, da bi prišli jedenkrat tjá gori, kjer te nebeške lučice tako prijetno migljajo.

Slavko. Ali oče, jaz bi tudi rad pri vas bil. Ako niste vi pri meni, dolg čas mi je, in jedva (komaj) pričakujem, da pridete k meni.

Oče. Vidiš, tako je. Ako si v tujej hiši, naj ti je ondu še tako všeč, vendar si želiš naposled zopet nazaj v domačo hišo, k očetu in materi, k bratom in sestricam. Tako je tudi, ako pogledaš góri k nebu in vidiš zvezdice migljati, takój poželiš tjá gori k njim, daleč, daleč preko ónih sivih oblakov.

Slavko. Prav ste rekli, oče! res mi je tako. Ali povéjte mi, od kod to pride? Saj so zvezde vendar tako daleč od nas, in jaz celó nič ne vem, kako je tam góri nad nami. Vse drugače je, ako sem v kakej tujej hiši in si potlej želim zopet k vam v domačo hišo.

Oče. Nič drugače nij, ljubo moje dete! To pride le od tod, ker ima vsak človek dvojno domovino.

Slavko. Vsak človek ima dvojno domovino? Oče! tega zopet ne umejem.

Oče. Saj si ravno poprej sam rekel, da se ti dozdeva, kakor bi užé jedenkrat bil tam góri pri svitlih zvezdicah. To se zná, da še nijsi bil tam gori. Ali povej mi, mar nijso nebesa tudi domovina? naša prava domovina, kjer bomo večno živali? — Vidiš, samo toliko časa, da na zemlji živimo, je zemlja naše prebivališče; a v nebesih ima človek tudi svoje prebivališče; tudi tam góri je njegova domovina, zatorej ga vedno vleče in mika tjá, kjer je vsih ljudi pravi Oče. Bodi pobožen in dober, ter se večkrat oziraj tjá góri k svitlim zvezdicam na nebeskem oboku, kajti tam góri so tudi tvoji bratje in sestre, tvoj oče in tvoja mati, in z nami vsemi prideš tudi ti tjá góri k dobremu Bogu v nebesa, ki je naš najboljši oče in stvarnik vseh stvari. Bodi tedaj pobožen in dober, ter se ravnaj ves čas svojega življenja po njegovih zapóvedih! Ali storiš to?

Slavko. Dà, oče! to tudi storim.

— m —

Bršljan in brest.

(Iz nemškega na slovensko presadil Sv. P...ar.)

Vedno zeleni bršljan se je težavno plazil po rujavej zemlji, ozirajóč se po kakem drevesu, da bi se ga poprijel in ovil okoli njega. Težko mu je délo, da črvi objédajo in glóđajo njegove listke in da prah leží po njihovem zeleno-bojnem blestilu. Kakor nalašč ugleda mlado in vitko brestovo drevesce. Takój se priplazi do njegove korenine in je poprosi: „dovoli mi, lepo drevesce, da ovijem svoje svitle listke okoli tvojega debla! Koristi sicer ne bodeš imelo nobene od mene, a vsaj olupšal te bodem. Ko se tvoje in družih dreves listje

užé davno posuší in odpade, zeleneli bodo vendar še moji listki okoli tvojega debela in v mnogo lepšej podobi bodeš stalo nego li tvoji bratje.“ Takó je govoril bršljan. — Brest mu odgovori: „ne zaradi prednosti, katero mi obetaš, nego zaradi tvoje slabote, šibkote in nežnosti rad pristanem na tvojo prošnjo. Pripoznam, da ne zazlužiš, ka bi glodali črvi tvoje svitle, usnijaste listke in bi je živali teptale v zemljo.“ Takó je rekel brest in bršljan se ovije okoli njegovega debela, kitéč ga hvaležno sè svojimi svitlo-zelenimi listki, da ga nij bilo lepšega drevesa od njega. Rastla sta oba v lepej prijateljskej zvezi ter se veselila svoje mladosti in čvrstote, napajajóč se z nebesko roso in v veselej družbi prijaznih sapic, ki so tihotno dihale okoli njú. Ljubila sta se s pravo bratovsko ljubeznijo. — A ko pride jesen in se začnè brestovo listje rumeníti, veníti in odpadati, jelo je drevesce žalovati in reče mlajšemu prijatelju: „huda je zima in mrzla; mnogo mojih bratov je v hudem mrazu užé ozeblo in se posušilo, da se potem v pomladi nijso več oblekli v zeleno listje, ker mraz jim je umoril stržen. O da bi se le tudi meni kaj takega ne zgodilo! Potem bi bila pretrgana tudi najina prijateljska vez!“

Bršljan ga tolaži, govoreč: „tudi mrtvega te hočem tako zvesto opletati, kakor zdaj, ko si še v mladostnej lepoti. Nikdar se ne ločim od debela, ki me je tako prijazno varovalo in redílo.“

A nekega leta je pridivjala strašno huda zima. Potoki so zmrzovali, reke so bile pokrite z ledeno skorjo, in zemljo je čez in čez pokrivala debela snežena odeja. Ptičí so plašno frfotali okrog in si iskali gorkega podstrešja, da bi se zavarovali pred hudim mrazom. Mraz je pritisnil in stiskal stržen v drevesih. To vidéč, vzdihnil je bršljan, rekóč: „kako se počuti dobri brest, da bi ga le mraz ne umoril!“

Naposled pride pomlad. Beli zvonček in duhteča vijolica pomolíta svoji glavíci k višku ter pogledata na beli dan, je-li užé gorkeje bíva. Breza položene svoje zelenkaste mačice (abranke) in jabolka in črešnje se okítijo z belim in rudečkastim cvetjem. A brestovi omladi so goli in prazni; noben popek in noben listek neče pognati. Zdaj vikne bršljan, rekoč: „joj meni! mrtev je moj zvesti varuh in moj najljubši prijatelj; ne morem se veseliti vesele pomladi, ker sem sam in zapuščen.“ A druga drevesa rekó žalujočemu bršljanu: „čimu se še spenjaš po umrlem brestu? Odtergaj se od njega ter pridi k nam, ki smo še čvrsta in zelena.“ — Ali bršljan jim odgovori: „nijsem tako nehvaležen, da bi dobroto umrlega drevesa s toliko prevzetnostjo vračeval! Moji svitlo-zeleni listki so prijazno objemali živega prijatelja, objemajo naj ga tudi mrtvega, ter mu naj bodo venec mrtvaške žalosti in v spomin moje hvaležnosti.“

Takó je govoril bršljan in se je še čvrsteje ovijal okoli debela umrlega bresta.

Opomín k petju.

V petji oglasímo,
Zdaj se zlóžno mi;
Glase povzdignímo,
Da vse zazvení.

Vsacemu je drago,
Čuti glas sladák,
Če se v petji blago
Združí zbòr krepák.

Germí, pesen krasna!
Dvigaj nam sercé;
Zvòni, pesen glasna,
Čez dolí, goré!